

Sygnatura akt I C 1217/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

ZAOCZNY

K., dnia 06-09-2018 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Porada-Łaska

Protokolant: sekretarz sądowy Sylwia Marek

po rozpoznaniu w dniu 06-09-2018 r. w Kaliszu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp.z.o.o. z siedzibą w K.

przeciwko J. R.

o zapłatę 633,37 zł

oddala powództwo.

SSR Katarzyna Porada - Łaska

Sygn. akt I C 1217/18

UZASADNIENIE

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wniósł w dniu 17.01.2018 r. o zasądzenie od pozwanej J. R. kwoty 633,37 zł, w tym:

- 500 zł – tytułem należności głównej - z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu
- 33,37 zł - skapitalizowanych odsetek umownych - z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu
- 100 zł z – tytułem prowizji – z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu

Ponadto powód wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że strony zawarły ramową umowę pożyczki w dniu 2.05.2017 r. Na podstawie tej umowy w dniu 18.07.2017 r. strony zawarły umowę pożyczki nr (...). Umowy te zostały zawarte za pośrednictwem pośrednika kredytowego (...) sp. z o.o.(określanego dalej jako P.), działającego w imieniu i na rzecz powoda, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Strona pozwana dokonała rejestracji za pomocą formularza rejestracyjnego umieszczonego w systemie teleinformatycznym P. (...) Warunkiem dokonania rejestracji miało być potwierdzenie przez klienta, że zapoznał się z ramową umową pożyczki, regulaminem, regulaminem świadczenia usług drogą elektroniczną oraz że otrzymał formularz informacyjny zawierający dane dotyczące wnioskowanej pożyczki. Formularz ten miał być przesłany klientowi przez P. w momencie składania wniosku o udzielenie pożyczki na adres poczty elektronicznej podany podczas rejestracji. Rejestracja na stronie (...) miała być tożsama ze złożeniem wniosku o udzielenie pożyczki. Weryfikacja tożsamości pożyczkobiorcy miała nastąpić przez usługę instator świadczoną

z wykorzystaniem systemu informatycznego umożliwiającego natychmiastową weryfikację rachunku bankowego pożyczkobiorcy bez potrzeby realizowania tradycyjnego przelewu weryfikacyjnego 1,00 zł.

Pozwana J. R. nie stawiła się na rozprawę i nie zajęła stanowiska w sprawie (przesyłka zawierająca odpis pozwu wraz z załącznikami oraz wezwanie na rozprawę został prawidłowo awizowana).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód udziela pożyczek gotówkowych przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość.

Powód jest w posiadaniu ramowej umowy pożyczki nr (...) z 25.04.2017 r. oraz umowy pożyczki nr (...) z 18.07.2017 r. Jako strony tych umów wskazano powoda reprezentowanego przez pośrednika kredytowego (...) sp. z o.o. w W. oraz pozwaną J. R..

(dowód: ramowa umowa pożyczki nr (...) z 25.04.2017 r. k. 15-18, umowa pożyczki nr (...) z 18.07.2017 r. k. 19-22)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 3 ust.1 ustawy z 12.05.2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 1528 ze zm.), przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy). Natomiast przez kredyt konsumencki zawierany na odległość rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (art. 5 pkt 13 ustawy).

W myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Powód w uzasadnieniu pozwu podał, że zawarł ze stroną pozwaną ramową umowę pożyczki z dnia 2.05.2017 r., a - na jej podstawie - umowę pożyczki nr (...) w dniu 18.07.2017 r.

Powód winien zatem udowodnić, że zawarł ze stroną pozwaną takie umowy, na jakie się powoływał.

Powód temu obowiązkowi nie sprostał. Dołączył bowiem do pozwu ramową umowę pożyczki z 24.04.2017 r. nr (...), a zatem inną umowę aniżeli powołaną w uzasadnieniu żądania. Jeśli chodzi o samą umowę pożyczki, to do akt złożono tę umowę, na której powód opierał żądanie. Jednakże, jak twierdził sam powód – umowa pożyczki została zawarta „na podstawie” ramowej umowy pożyczki. Wynika to także z zapisów zawartych w umowie pożyczki, m.in. w §2 p. 1 umowy pożyczki.

Ponadto, jak wynika z umowy pożyczki pozwana musiała zapłacić prowizję za udzielenie pożyczki w wysokości 100 zł. Jak zdaje się wynikać z k. 30 akt pozwana w dniu 18.07.2017 r. wpłaciła na rzecz powoda tę prowizję. Z kolei k. 31 może świadczyć o tym, że doszło do wypłaty z konta nieokreślonego podmiotu na rzecz pozwanej kwoty 500 zł, jednakże po pierwsze wypłata ta nastąpiła w dniu 2.05.2017 r. (a powód dołączył umowę ramową z 25.04.2017 r. i umowę pożyczki z 18.07.2017 r.), po drugie zaś – w tytule płatności podano inny niż wskazany w pozwie numer umowy pożyczki tj. (...) (w pozwie podano i do akt przedłożono umowę pożyczki nr (...) z 18.07.2017 r.).

Powyższe prowadzi do jednoznacznego wniosku, że powód nie udowodnił swojego żądania.

Podkreślić należy, że w procesie cywilnym to strony mają obowiązek wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co jest potwierdzeniem reguły z art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Konsekwencją regulacji ujętych w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. jest nie tylko obowiązek popierania wysuwanych twierdzeń stosownymi dowodami, ale przede wszystkim ryzyko niekorzystnego rozstrzygnięcia dla strony, która nie

przyczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał.

Na gruncie przedmiotowej sprawy nie ulega wątpliwości, że obowiązek udowodnienia istnienia wierzytelności oraz jej wysokości spoczywał na stronie powodowej, bowiem to ona z faktów tych wywodziła swoje roszczenie o zapłatę. Zgodnie zaś z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontradyktoryjności, Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96). W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Zaznaczyć jeszcze należy, iż bezczynność pozwanego nie zwalnia Sądu z obowiązku krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń pozwu. W razie nastroczających się wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda, Sąd przeprowadza z urzędu postępowanie dowodowe. Uznanie przez Sąd twierdzeń powoda za prawdziwe, nie zwalnia Sądu od obowiązku dokonania prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu, opartego na twierdzeniach, ze stanowiska prawa materialnego (por. SN z 15.09.1967 r., II CRN 175/67, OSN 1968, Nr 8-9, poz. 142, SN z 1999-03-31, I CKU 176/97, opubl: Prokuratura i Prawo rok 1999, Nr 9, poz. 30). Kontrola w tym przedmiocie powinna dotyczyć zwłaszcza tego, czy nie wchodzi w grę nadużycie prawa podmiotowego według art. 5 k.c. (por. Komentarz do k.p.c. pod redakcją K. Piaseckiego, tom I, Wydawnictwo Beck, Warszawa 1996, s 1033-1034).

Zatem orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSR Katarzyna Porada – Łaska